

VII

Сомко почав саджати гостей своїх за довгий стіл. Шрама й Череваня посадив на покуті, сам сів на хазяйському місці, кінець стола, а Череваниху й Лесею посадив на ослоні. Запорожець примостивсь на задньому кінці стола із своїм побратимом.

Шрамовому Петрові прийшлося сидіти поруч із Лесею, хоть він би тепер рад був одгородитись од неї горами й морями. Що там не вигадував той запорожець, як там не потішались гості із тих вигадок, він сидів за столом, наче в гаю.

— Ну, скажи ж мені, пане отамане, — питає Сомко в Кирила Тура, — яким вітром занесло тебе в Київ?

— Самим святим, пане ясновельможний, — одвітовав запорожець, — проводжаєм прощальника до Межигорського Спаса.

— Чого ж се ти одбивсь од свого товариства?

— Потривай, пане гетьмане, розкажу все по ряду; дай перше промочити гортань. Тільки в вас такі нікчемні кубки, що ні в віщо гаразд і налити. Святе діло наші січові коряки! У нашому коряці утопиш іншого мізерного й ляшка.

— Пгавда, бгате, їй-богу, пгавда! — озвався Черевань. — Я давно кажу, що тільки в Січі і вміють жити по-людськи. Їй-богу, бгате, коли б у мене не жінка та не дочка, то кинув би усяку суету мирськую та й пішов до вас на Запорожжє!

— Гм! — каже Кирило Тур, озирнувши його тушу. — Не багато таких потовпилось би в курені!

Усі засміялись, а Черевань наперед усіх. Веселий і негнівливий був собі пан.

— Я з душі люблю сього пройдисвіта, — каже гетьман Шрамові стиха. — Часом він закине й дуже вже круто, да, враг його знає, якось так щиро засміється, що нізащо на його не розсердивсь би.

— Погано тільки, — каже Шрам, — що сі братчики сміючись, чоловіка куплять, сміючись, і продадуть.

— Що правда, то правда, батьку. По їх січовому розуму, ніщо на світі не стоїть ні радості, ні печалі. Філософи, вражі діти! Дивляться на божий мир із бочки, тільки не з порожньої, як той Діогенес, а по шию в горілці.

— Так вам хочеться знати, чого я одбивсь од товариства? — каже Кирило Тур, спорожнивши кубок. — Ось чого. Може, ви чували коли-небудь про побратимство! Де вже не чувати? Се наш січовий звичай. Як не одрізняй себе од миру, а все чоловіку хочеться до кого-небудь прихилитись; нема рідного брата, та й шукає названого. От і побратаються да й живут довіку вкупі, як риба з водою. «Давай, — кажу я своєму Чорногору, — давай побратаємось». — «Давай». — От і зайшли у братство та й попросили панотця прочитати над нами із Апостола, що нас породило не тіло, а живе слово боже; і от уже ми тепер рідні брати, як той Хома з Єремою.

— Ну, а далі?

— А далі... Се вже так завсігди буває, що скоро чоловік зробить добре діло, то сатана, не за хлібом його згадуючи, і підсуне іскушення... Далі дивлюсь, стоїть краля така, що тільки гм! Та й годі.

— О, невже таки жіночий рід спокусив хоть раз запорожця?

— Ой-ой-ой, пане гетьмане! Та ще як! І не диво-бо: Адам був чоловік не нашого

брата, та й той спіткнувся на Єву!

— Звідки ж узялась та краля?

— Спитай її сам, звідки! Я такої пишної панни не зумію й зайняти. І поглянув на Лесю.

— Тю-тю, дурню! — каже, засміявшись, Сомко. — Се моя молода!

— Та мені не те горе, що вона твоя молода, — каже, здихнувши, запорожець, — а те, що зовсім мене причарувала.

Усі зареготали, почувши таке диво.

— Браво, — каже Сомко, — ведмідь попавсь у те-нети! Що ж тепер буде?

— А що ж? Ведмідь піде до свого берлога і тенети за собою потягне.

— Як! Отсе у Січ би то?

— Чого ж у Січ? Хіба тільки й світу, що в вікні?

— І отсе такий жвавий козарлюга, да ще й отаман, ради жінки покине товариство?

— А чом же? Та для такої кралі можна покинути й усе на світі, не то що товариство.

— Ну, куди ж би ти потяг свої тенети?

Кирило Тур засміявся.

— Ти-бо вже, пане ясновельможний, хочеш усю правду разом випитати. Не хочеться тобі й признаватись, не хочеться й брехати.

— Бо ще, кажеш, ізроду не брехав? — додав, шуткуючи, Сомко.

— Не збрешу й тепер, — каже Кирило Тур. — Дайте тільки гортань промочити.

Да й кашлянув, випивши кубок, і поглянув по всіх гостях, розгладжуючи вуси.

— Треба, — каже, — вам, панове, знати, що Чорна гора те ж святе, що й наша Січ, тільки що там не цураються бабського роду. А то і поділена так, як у нас: у нас курені, а в їх братства, і над усяким братством обирають отамана. А що вже воювати з бусурменами, так хоч щодня. Та як у їх воюють, коли б тільки ви знали! Як зачне розказувати мій *побро*, то аж душа вгору росте. Побро мій, знаєте, забрівши на Україну, скучив без своєї Чорної Гори і вже давно зазива мене в гості. І то сказати: чом не погуляти козакові по світу, чом не подивитись, як живуть інші язика?

Всі слухають, до чого він доведе свою річ. Очаровав усіх запорожець.

— «Добре, — кажу, — поїдьмо, покажем твоїм землякам козацьке лицарство; нехай і нас там знають!» — Ото ж і побратавсь я з ним у братстві, так уже, щоб у нас не було се моє, а се твоє, а все укупі: щоб помагати один одному у всякій пригоді, щоб менший старшому був вірним слугою, а старший меншому рідним батьком. Воно б і добре, та як побачив я отсю кралю, так душа й дала сторчака, — «Як хочеш, — кажу, — побро, а я без сеї дівочки не поїду з України!» Не бабак же й мій побратим, — «Море! — каже. — У нас як кому припаде до душі руса коса, то вхопить як сокіл чайку, та й до попа».

— Се вже по-римськи! — каже, сміючись, Сомко. — А як же в тої чайки єсть брати-орли або родичі-соколи?

— Тим-бо й ба, що юнаки знають і сьому лиху запобігти. Тільки натякни, то самі визвуться! «Гайде, море! Да ті отмемо дівочку!» Себто по-нашому: «Гайда, однімем тобі дівчину!» От і збереться чоловік десять тих отмичарів: спорядяться як на війну, і вже як попадуть у свої лапи русу косу, то хоч голови положать, а не впустять родичам. Пек його

матері! Таким звичай по смаку мені! І вже хіба не я буду, щоб я не доказав такого ж отмичарства. Вони беруть однією хистю, а в нашого брата про запас і характерство єсть!

— Що за баяндрасник отсей прудиус! — каже, сміючись, Сомко. — Мабуть, у вас в Січі тільки й роботи, що потішати один одного вигадками.

— Е, пане гетьмане! Наші братчики, що в бога день, виробляють такі чудасії, що не треба й вигадок. То вже знаю, що пани-молодці не почують луччої, як я сьогодні викину. Ще такої чудасії зроду ніхто не чував.

— Що ж то буде за чудасія?

— Так, нічого: підхоплю тільки на сідло отсю кралю, та й шукай вітра в полі. Махнем з побратимом навпростець до Чорної Гори. Ох, да дівчина ж гарна! — додав Кирило Тур, поглянувши вовчим поглядом на Леся.

Леся вже давно була сама не своя од страху. Зроду вона нікого так не боялась, як сього запорожця. Кріпилась, однак же, сердешна, сидючи за столом. Як же поглянув він отак на неї, то наче аж до серця досяг її очима. Злякалась голубонька, як дитина, і заплакала з ляку. Затулила руками очі, а сльози між пучки так і капотять. Мати собі стривожилась, устала з-за стола і одвела її в кімнату.

А козакам і байдуже, тільки сміялись.

— О, вражий ти комишнику, — каже Шрам, — бач до чого добалакавсь! Ізлякав справді бідну дитину.

Череваниха вже не вернулась до столу; однак ніхто після обід не догадавсь довідатись, чи не занедужала з переполоху Леся. Тоді ще козак мало зважав на жіноче серце. Жіночі сльози й печаль не скоро проймали йому душу. Уставши з-за стола, Кирило Тур подякував за хліб, за сіль по-своєму:

— Спасибі богу та мені, а господарю ні: він не нагодує, то другий нагодує, а з голоду не вмру, — да й потяг із подвір'я з побратимом, не сказавши нікому й «прощайте», наче з свого куреня. Тільки чутно було, як виспівував за ворітьми:

Журба мене сушить, журба мене в'ялить,

Журба мене, моя мати, скоро з ніг ізвалить.

— Чи чуєш? — каже тоді Шрамові гетьман. — Ніхто не розбере, чим душе низовець, поки сам себе не виявить. От же я знаю, що в сього Кирила Тура щось на душі важке лежить. Удає він із себе паливоду, а постерігав не раз я, куди прямує сей юрода. *Дивно во очію*, а так воно єсть, що він тільки й живе душі спасенієм.

— Ледачу ж вибрав він дорогу! — каже Шрам.

— На яку натрапив, таку й вибрав, батьку! Сотворив себе буїм і безумним для бога. От воно що! Господь його знає, куди він зайде; а бачив я раз, як Кирило Тур, молячись серед ночі богу, обливався гарячими сльозами, і нехай би пустинник зніс таку молитву до бога, як сей гульвіса! Прислухавшись, я сам... Да що про те розказовати? То діла божі. Одкрию тобі, панотче, чого отее я в Києві. Не сватання в мене на думці. Повінчасш ти мене, одігнавши ляхів до Случі, щоб моя жінка була гетьманша на всю губу. А тепер перед війною треба нам поставити у Києві твердо ногу, понасіпати горлахи пашнею, припасти доволі пороху і військової зброї да ще спорядити одно діло. Ось ходімо лиш до архимандрити, до нашого порадника. Гізель, батьку, тепер у нас такий головатий чоловік,

к колись був Могила. Поговоримо з ним де про що з Гадяцьких пунктів. Не дурень був Виговський, що написав їх, тільки дурень, що з'якшавсь із ляхами. З ляхами в козаків вівки-вічні ладу не буде. Чи гаразд, чи не гаразд, а з москалем нам треба укупі жити. Се вже так, батьку!

— Ой, синку! — каже Шрам. — Рознюхали ми тепер добре бояр да воевод московських!

— Се, батьку, як до чоловіка! А москаль нам рідніший од ляха, і не слід нам од його одриватись.

— Бог його знає! — каже здихнувши Шрам. — Може, воно так буде й лучче.

— Уже ж пак не гірше, батьку! Бо тут усі слухають одного, а там, що пан, то й король, і всяке ледащо норовить, як би козака в грязь затоптати.

— Не діждуть вони сього, невірнії душі! — каже Шрам, ухопившись за уса.

— Отже, щоб не дождали, батьку, так треба нам з москалем за руки держатись. Се ж усе одна Русь, боже мій милий! Коли в нас заведеться добро, то й москалю буде лучче. Ось нехай лиш господь нам допоможе зложити до купи обидва береги Дніпрові, тоді ми позаводимо усюди правнії суди, школи, академії, друкарні, піднімемо Україну вгору і возвеселим душі тих великих київських Ярославів і Мономахів.

Розмовляючи про такі речі, пішли до отця Інокентія удвох чи втрюх, а деякі розійшлись по монастиреві.

Що ж діялось із Лесею? Вона, голубонька, справді рознемоглась. Не жартами здавались їй химерні речі запорожця: вона боялась, щоб не вхопив він її, як шуляк, і просила матері позачіпати кругом двері. Чого вже не робила мати, щоб її заспокоїти! Сердешному дівчаті так і стояв перед очима страшений запорожець. Уже й Черевань, увалившись у кімнату, пробував а її уговорювати, щоб не лякалась не знать чого; разів зо два назвав, забувшись, аж бгатицом; далі бачить, що нічого з нею не врадить, махнув рукою да й ліг одпочити; проспав, неборак, аж поки задзвонено до вечерні.

Після вечерні знов позбирались усі у козацьке подвір'є. Гетьман і Шрам вернулись іще веселіші, пили за здоров'є великої, одностайної України, пили й за царя православного і праведного, котрий ні для кого в світі душею не покривить, не так як той король, що оддав козаків магнатам на поталу. Од щирого серця празниковали. Черевань собі був рад, що Шрам повеселішав, і все тільки вигукував за кубком:

— Щоб нашим ворогам було тяжко!

І весь же той гармидер чинивсь через стіну од Лесі. Лежала вона зовсім мов недужа, а про неї ніхто й не спогадав. Сказано — козаки: байдуже їм про жінок, як заходяться з військовими речами. Отже, хоч небожата- жіноцтво вже і знали і корились своїй долі, да зацеміло серденько в моєї Лесі од того занедбання; жаль їй було не помалу на свого ясного жениха, на Сомка Якіма. Лицар над лицарством, вродливий над вродливими, да, видно, тільки в його і думки, що про гетьманські порядки. А дівочому сердцю що і молодецька краса, що і козацька слава, коли до неї козак не горнеться?

Леся полюбила Сомка іще тоді, як він було носить її на руках і дарує їй то золоті сережки, то добре намисто. Іще тоді звав він її своєю судженою і зложив з Череванихою

руки. Череваневі здавалось жартами таке залищання, а вони з Череванихою не жартують словами. З щирого серця зове він її своєю ненею, з щирого серця зове вона його своїм зятем. І зросла Леся, його кохаючи, кохаючи щиро дівочим серцем. Що тільки в піснях виспівують про те коханнє, усе вона складала у своєму серці. Отже зове вже він її своєю й молодою, тільки все воно вийшло не так, як то вона собі компоновала. Про інші речі клопочеться він із старим Шрамом, про інші речі широко розмовляє, а її мовби нема йому й на світі. Защеміло горде дівоче серденько, да мовчала небога, не сказала й матері.

А що ж Петро? Петро зараз після обід узяв рушницю і пішов у гай, ніби на польованнє. Проблукав сердега по гаю до самого вечора. Вернувсь на подвір'є, аж там усі веселяться. Гомін справили такий, мов справді на бенкеті. Інші й до нього присіпались із кубком, а йому притьмом прийшлося так, як співають у пісні:

Чомусь мені, братці, горілка не п'ється:

Коло мого серця мов гадина в'ється!

Сіли за вечерю, аж ось ізнов іде Кирило Тур, тільки вже без побратима.

Леся не вийшла вечеряти. Розгорілась і рознемоглась сердешна дівчина, що притьмом мусила Череваниха посилати у хутір до чернечого пасічника по шептуху. Прийшла шептуха і наварила якогось зілля, щоб напоїти на ніч, да й сама бабуся осталась ночувати на подвір'ї. Надвечір ублагала була мати Лесю роздягтись да лягти спати; як же почула Леся Кирила Тура голос, то так і затрусилась; і вже шкода було й казати їй про сон! Боялась заснути, щоб не вхопив той пугач її сонну. Не вонтпила вона, що сей пройдисвіт не своєю силою дише, бо не раз чувала про запорозьке характерство.

А Кирилові Туру, мабуть, були жарти з того дівочого жаху. Сів за вечерю, да зараз і почав викидати.

— Ну, панове, — каже, — тепер я вже зовсім налагодивсь у дорогу.

— У яку се? — питає Сомко.

— Та в Чорну ж Гору.

— Усе-таки туди? Ти не покинув своєї думки?

— Коли ж се бувало, пане гетьмане, щоб наші братчики, задумавши що-небудь, покинули свою думку, мов яку химеру? Про що іншому і згадати страшно, те низовець, сидячи над широким морем-лиманом, викомпонує, вимізує і вже хіба лусне, а не покине своєї гадки. Так отес й мені прийшлося, бачу, або луснути, або доказати слави, бо вже не дурно щось мою Турову голову так заморочили дівочі очі.

— І тобі отес, запорожцеві, отшельникові, не сором признатись? — каже Шрам, бо й він, старий, розвішав уші, як поніс той свої баляндраси. — А що скаже товариство, як дочується, що курінний отаман так осрамив своїх братчиків?

— Нічого не скаже, бо я вже тепер вольний козак.

— Як то тепер вольний? А перше ж хіба був невольний?

— У нас, панове, поки козак не випишеться з коша чи з куреня, то слухай січової старшини, так як ігумена. Знюхайсь тоді, коли хоч, з бабою, то знатимеш, почім ківш лиха! Тільки наш чернечий устав краший од монастирського. У нас, скоро чоловіка спантеличить мирська суєта, то в куну або до кози не саджають, а зараз — іди собі к нечистій матері! Вибрикайся на волі, коли дуже розжирів на товариському хлібі! І чи раз

же то траплялось, що сердешний сіромаха попогасає по городах, ухопить, як там кажуть, шилом патоки та, побачивши на власні очі, що чортмає в світі нічого путного, покине жінку й дітей, вернеться в курінь: «Ей, братчики! Приміте мене знов між товариство! Чортма на світі добра! Не стоїть він ні радості, ні печалі!» А братчики тоді: «А що, ледащице! Ухопив шилом патоки? Бери лишень коряк та випий з нами сієї дури, то, може, порозумнійшаєш!» От бідолаха сідає між милим товариством, п'є, розказує про своє городове життя з жінкою та з дітьми; а тії слухають, кепкують з його, як із блазня, та тільки за боки беруться. Так і мій покійний панотець, — нехай царствує, — їздячи колись із прощальником по городах, натрапив на такі очі, що й товариство йому стало не миле — замутив зовсім лукавий йому голову. Ну, виписавсь із куреня, сів хуторком десь коло Ніженя, і господарство, і худобчину завів, і діток сплотив двойко — карапуза-хлопчика та скверуху-дівчинку. Тільки років через п'ять чи що, так йому обридло все в господі і в полі, як приборканому степовому птаху. Сумує та й сумує козак; бо чи статечна бак річ — ісповнити козацьку душу жінкою-квочкою та дітьми-писклятами? Козацької душі і весь світ не сповнив би: увесь світ вона прогуляла б і розсипала, як таляри з кишені. Тільки один бог може її сповнити...

— Що ж сталося із твоїм батьком? — спитав Сомко. — Ти-бо вже коли говориш, то говори одно; а то разом хочеш бути і за попа, і за дяка.

— Із моїм батьком? — каже Кирило Тур, мов крізь сон, бо звернув свою розмову на такий лад, що й голову понутив... — Еге! Я ж кажу, що мій батько, скоро розчовпав, що пожививсь як собака мухою, то й заскучав по братчиках. Уже не раз казала йому моя мати, так як та жінка в пісні:

Що ти, милий, думаєш-гадаєш?
Мабуть, мене покинути маєш:
Рано встаєш, коня напуваєш,
Жовтенького вівса підсипаєш,
Зеленого сінця підкладаєш;
В сінечки йдеш — нагайки питаєш,
В комору йдеш — сидельця шукаєш;
Дитя плаче — ти не поколишеш;
Все на мене важким духом дишеш!

Тільки батько мій не пускавсь у такі жалібні розмови, як той козак із своєю жінкою, а, надумавшись сам собі, сів на коня, ухопив на сідло карапуза-синка свого, себто мене ледачого, та й гайда на Запорожжє. Не вибігала ж за ним услід моя паніматка, як у тій пісні, не хапала за стремена, не прохала вернутись, напитись варенухи, прибратись у голубий жупан та хоч раз іще подивитись на свою милу. І жупани, і худобу покинув він їй на прожиток, а сам у семрязі убравсь за границю бабського царства. От же й мені, бачця, доведеться йти батьківським слідом!

— Ну, бери ж кубок, — каже гетьман, — да підкріпись на дорогу. До Чорної Гори не близький світ. Ось і ми поглядимо тобі дорогу.

— Дякуємо тобі, пане гетьмане! — каже Кирило Тур, кланяючись низенько. — Уже коли ти й сам гладиш мені дорогу, то будь певен, що я свою кралю перевезу гарненько в

Чорну Гору.

— Що ти думаєш, синку? — каже нишком гетьманові Шрам. — Ти знаєш, що за божевільні люде сі комишники: не розбере їх і сам нечистий. Не вір, бо то звір, хоть не вкусить, то злякає! Держи, синку, в голові сю пословицю. На юродивих іноді справді находить безуміє.

— І-і, батьку! — каже, сміючись, Сомко. — Добре я знаю сього юроду. Нема, може, і в світі такої щирої душі до мене. Як проганяв я ляхів з України да одбивавсь од Юруся, то він із своїм німим чорногорцем визволяв мене не раз із великої біди. Служив він мені за язика, за шпига, за сердюка — і все тільки ради доброго слова да ковша горілки. Не раз я насипав і йому шапку талярами, так ідучи й витрусить на порозі. «Звідки, — каже, — се такого сміття набралось?» Такий химера! Було кажу: «Кириле, скажи, бога ради, чим мені тебе наградити? Ти ж не раз слобоняв мою голову од смерті!» — «Не тобі, — каже, — награджати мене за се!» От воно що, батьку!

— Справді, — каже Шрам, — се золото, а не козак! Пане отамане, — до Кирила Тура, — ходи сюди, дай я обніму тебе да поцілую.

— За що се така ласка?

— Ходи, мені то вже знати, за що.

Да й обняв і поцілував запорожця.

— Да наградить же, — каже, — тебе господь за твої лицарські вчинки!

— Е, батьку! — каже запорожець. — То ж іще дурниця, да так мене голубиш; що ж ти скажеш тоді, як украду з-під поли гетьмана молоду?

Черевань більш од усіх уподобав Кирила Тура; усе реготав із його вигадок.

— Враг мене візьми, — каже, — бгатці, коли я бачив такого жвавого молодця! Душа, а не запорожець! Иди, бгатику, й до мене, і я тебе поцілую!

— От добрі люде! — каже Кирило Тур. — У їх крадеш, а вони тебе цілують! Їй-богу, добрі люде! Шкода, що вже більш не побачимось! У Чорну Гору ворон і кісток ваших не занесе. Ну, прощайте ж тепер, панове громадо! Дякуємо за хліб та за сіль! Прощайте! Час лагодитись у дорогу.

І, виходючи з дверей, розпростер руки да й каже:

— Двері одмикайтесь, а люде не прокидайтесь! Двері одмикайтесь, а люде не прокидайтесь!

— Що за неподобна голова в сього Кирила Тура, — сміючись, каже Сомко. — Себто вже ворожить, харак-терствує.